

Arrest

nr. 279 528 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger afkomstig uit San Cristobal, Tachira. Op 5 februari 2020 verzocht u een eerste maal om internationale bescherming. U verklaarde toen het volgende: U bent getrouwd met (...) waarmee u een minderjarige zoon heeft (...). Sinds uw twaalfde hielp u uw vader met het installeren van gps- en audiosystemen. Tijdens uw studentenperiode nam u op 20 april 2014 deel aan een protestactie tegen de overheid. De betoging werd gewelddadig neergeslagen

door de nationale garde, waarbij uw been werd gebroken door een militair van de nationale garde. U werd door deze militair bedreigd dat u er niet over mocht spreken, anders zou hij u wel kunnen vinden. U werd geopereerd aan uw been en moest lang revalideren. Door dit incident had u veel schrik om opnieuw aangevallen te worden. U kwam enkel naar buiten voor uw revalidatiebehandelingen en om naar uw stage te gaan, die u deed als IT medewerker bij het ministerie van detentie. Uiteindelijk behaalde u een universitair diploma in de informatica. Daar u schrik bleef hebben dat u opnieuw aangevallen zou worden, besloot u Venezuela te verlaten. Op 26 april 2016 reisde u naar Panama. Uw vrouw bleef in Venezuela, zij moest voor haar zieke moeder zorgen. U reisde regelmatig terug naar Venezuela om uw vrouw en zoon te zien en omwille van de immigratiewetgeving in Panama, die slechts een verblijf van zes maanden toe liet waarna u het land moest verlaten om opnieuw Panama binnen te kunnen. In Panama werkte u als installateur van autosystemen, werk waarmee u uw familie in Venezuela financieel hielp. U kreeg in Panama te maken met xenofobie ten opzichte van Venezolanen. U werd verbaal beledigd, dat u het land moest verlaten en dat u illegaal was.

Op zaterdag 9 november 2019 werd uw vrouw opgebeld door Yeico Massacre, een bendeleider. Hij vertelde uw vrouw dat ze 10000 dollar moest betalen en begon haar te beledigen. Uw vrouw was geschrokken en hing de telefoon op waarna ze u meteen opbelde in Panama. U was eveneens geschrokken. Een paar maanden eerder was er een buurvrouw van jullie vermoord door de bende van Yeico Massacre omdat ze het geld niet had kunnen betalen en klacht had ingediend. U vertelde uw vrouw dat ze naar haar moeder moest gaan en geen telefoon meer mocht beantwoorden. Uw vrouw had echter niet genoeg benzine meer om bij haar moeder te geraken en was door het benzinetekort in Venezuela pas op maandag aan de beurt om te gaan tanken. U zei haar dat u via een vriend zou proberen om aan benzine te geraken. Meteen daarna contacteerde u uw vader en vroeg hem om hulp. Uw vader had enkele jeugdvrienden die bij de politie waren geweest en kon misschien via hen aan informatie geraken. U had de rest van de dag geen contact meer met uw vrouw. De volgende ochtend rond 10u werd uw vrouw opnieuw opgebeld. Normaal belde uw vrouw iedere zondagochtend met haar moeder rond 10u. In de veronderstelling dat het haar moeder was, nam uw vrouw de telefoon op. Het was echter opnieuw Yeico Massacre die andermaal om 10000 dollar vroeg. Ditmaal bedreigde hij uw vrouw en noemde hij allerlei informatie op die hij wist over uw vrouw en uw zoon en dat u in Panama verbleef en op die manier aan het geld moest komen. Hij wist verder ook met welke auto uw vrouw reed. Meteen na deze tweede telefoon belde uw vrouw u op om alles te vertellen. U vertelde haar dat ze zo snel mogelijk moest vertrekken naar haar moeder. Die vriend van u had ondertussen benzine gevonden en bracht dit rond de middag naar uw vrouw. Zodra uw vrouw deze benzine had, vertrok ze met de auto met jullie zoon naar haar moeder, die in Torbes woonde. In Torbes is er zeer weinig telefonisch bereik, waardoor uw vrouw geen rechtstreeks contact meer met u kon houden en slechts via een vaste telefoonlijn in een telefooncel in contact kon blijven met uw vader. Uw vader had u die zondag laten weten dat hij het advies had gekregen geen klacht in te dienen, daar de afpersers samenwerkten met de politie en de ordediensten CICPC en FAES. U besloot dat het beter was om Venezuela te verlaten. U sprak met uw vader af dat jullie auto verkocht moest worden om aan het nodige geld te komen. De volgende ochtend ging uw vader rond 8u à 9u naar uw vrouw in Torbes. Hij nam de auto mee naar zijn thuis om hem daar te kunnen verkopen. Uw vader bood de auto aan enkele kennissen en vrienden aan en op 18 november 2019 was de auto verkocht. Diezelfde dag bracht uw vader het geld naar uw vrouw. Op 19 november 2019 om 3u 's nachts vertrok uw vrouw per taxi met uw zoon naar de grens met Colombia. Aangekomen in Colombia verbleven uw vrouw en zoon in Cucutta. Uw vrouw maakte u het geld over om vliegtickets te kunnen kopen. U reisde op 29 december 2019 naar Cucutta vanuit Panama. Op 30 januari 2020 reisde u met uw vrouw en zoon naar Bogotá, waarna u een dag later naar Frankrijk reisde en op 2 februari 2020 aankwam in België. U verzocht op 5 februari 2020 om internationale bescherming. U vreesde bij terugkeer dat zowel u, uw vrouw als uw zoon vermoord zullen worden door de bende van Yeico Massacre.

Op 13 december 2021 weigerde het CGVS uw verzoek om internationale bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 14 januari 2022. Op 28 maart 2022 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 26 april 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat uw leven nog steeds in gevaar is door Yeico Massacre daar hij op 22 maart 2022 uw schoonmoeder opbelde en haar bedreigde. Yeico stelde dat hij niet vergeten was dat hij uw vrouw om 10000 dollar had gevraagd en dat uw schoonmoeder dit bedrag nu diende te betalen. Hij wist dat uw vrouw Venezuela ontvlucht was, en eiste dat uw schoonmoeder nu het geld betaalde tegen vrijdag, anders zou hij haar vermoorden. Door gebrek aan elektriciteit kon uw schoonmoeder pas de volgende dag contact opnemen met uw vrouw om deze gebeurtenis te melden. Uw schoonmoeder diende op 23 maart 2022 een klacht in bij de CICPC, ondanks uw eerdere advies om dit niet te doen. Diezelfde

dag verhuisde ze naar het huis van een tante. U wist niet wat te doen, maar dacht eraan uw schoonmoeder naar Colombia te laten gaan. Op 26 maart 2022 trok uw schoonmoeder in bij haar zus in Medellín, Colombia. De bende van Yeico is ook actief in Colombia en u wilt haar daar zo snel mogelijk weghalen. Voorts haalt u aan in Brussel bijeenkomsten van de Venezolaanse oppositie bij te wonen. U vreest bij terugkeer voor uw leven, dat van uw gezin en uw schoonmoeder omwille van Yeico Massacre.

Ter ondersteuning van uw huidig verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van de klacht die uw schoonmoeder indiende bij de CICPC en een USB-stick waarop diezelfde klacht staat, een reportage over de bende van Yeico Massacre, twee video's met executies door Yeico Massacre en een audiofragment van de bedreiging door Yeico Massacre aan uw schoonmoeder.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw politieke activiteiten (die reeds dateerden van 2014) in Venezuela beperkt bleven en u hierdoor afgezien van eenmalige problemen in 2014 geen problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten. U maakte aldus niet aannemelijk dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, noch dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela persoonlijk geviséerd zal worden. Daarnaast werd uw verzoek afgewezen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw problemen met Yeico Massacre, die door de RvV als vreemd aan de Geneefse Conventie werden bevonden en waar de RvV evenmin geloof aan hechtte. Inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela toonde u niet aan dat uw levensomstandigheden precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale en financiële situatie kon niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat u in geval van terugkeer, persoonlijk een bijzonder risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Inzake artikel 48/4, § 2, c) werd geconcludeerd dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging tegen de beslissing van de RvV niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. Waar u stelt dat uw schoonmoeder op 22 maart 2022 door Yeico Massacre werd opgebeld met de boodschap dat hij uw vrouw niet vergeten was en dat uw schoonmoeder dit geld nu zal moeten betalen, blijkt duidelijk dat u deze verklaringen linkt aan uw eerdere verklaringen zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek

waarvan reeds werd vastgesteld dat hieraan geen enkel geloof kan gehecht worden. Deze verklaringen kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uw documenten kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen. De klacht van uw schoonmoeder bij de CICPC betreft vooreerst slechts een kopie, die bovendien louter de verklaringen van uw schoonmoeder weergeeft. Documenten hebben trouwens slechts bewijswaarde in het licht van geloofwaardige verklaringen, waar u zoals reeds vastgesteld niet in slaagde. Verder blijken de verklaringen van uw moeder in deze aangifte niet overeen te komen wat uw eigen beweringen. Uw schoonmoeder stelt in haar aangifte immers dat zij al twee jaar lang herhaaldelijk werd opgebeld door Yeico Massacre via onbekende nummers. Dat u zelf met geen woord hierover repte, noch in uw eerste verzoek noch in uw huidig verzoek om internationale bescherming, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Wat betreft het audiofragment van de bedreiging aan het adres van uw schoonmoeder, dient vastgesteld dat dergelijk audiofragment geen informatie kan bieden over de context en omstandigheden van de opname. Wat betreft de overige video's (de reportage over Yeico Massacre en de twee video's waarin twee mensen worden doodgeschoten) dient opgemerkt te worden dat deze video's handelen over de algemene situatie inzake Yeico Massacre en dat hieraan geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte kan gekoppeld worden.

Volledigheidshalve dient wat betreft uw aanwezigheid op bijeenkomsten van de Venezolaanse oppositie in Brussel, waar u overigens geen enkel begin van bewijs van neerlegt, andermaal verwezen te worden naar uw beperkte politieke profiel en het feit dat u hierdoor in Venezuela, afgezien van een eenmalige gebeurtenis in 2014, geen problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten. U maakte in het kader van uw eerste verzoek aldus niet aannemelijk dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, noch dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela persoonlijk geïdendeerd zal worden. Hoewel uit de **COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela, blijkt verder uit de geraadpleegde bronnen dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. De situatie is niet van die aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat onbekenden voor het Venezolaanse regime, die aanwezig zijn op bijeenkomsten van de Venezolaanse oppositie hierdoor in het vizier zouden komen van de Venezolaanse autoriteiten en dat deze laatste van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Uw documenten, die reeds hierboven werden besproken, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote werd eveneens niet ontvankelijk bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger, afkomstig uit San Cristobal, Tachira. Op 5 februari 2020 verzocht u een eerste maal om internationale bescherming. U verklaarde toen het volgende: Tijdens uw studentenperiode in 2014 nam u deel aan een vijftal protestacties tegen de overheid. U ging stemmen en was eenmaal machine operator bij de CNE (de nationale verkiezingsraad). Tijdens een van die protestacties werd uw man, (...), aangevallen door een militair van de nationale garde waardoor hij zijn been brak. Nadien nam u niet meer deel aan protestacties. U behaalde een diploma in de informatica en werkte als systeemanalist aan de universiteit. Daar jullie gekend stonden als studenten die hadden deelgenomen aan protestacties had u schrik dat jullie iets zou aangedaan worden door de colectivos. Uw man kon met deze angst niet om en verliet om die reden Venezuela in 2016 en reisde naar Panama. U ging niet mee, daar u voor uw zieke moeder moest zorgen. Uw man keerde nog verschillende keren terug naar Venezuela om u en jullie zoon, (...) die geboren werd in 2017, te zien. Jullie ontmoeten elkaar dan in Caracas, daar San Cristobal niet veilig was. Eenmaal in 2017 reisde u zelf naar Panama, waar u twee weken bleef. Op zaterdag 9 november 2019 werd u opgebeld door iemand die in naam van Yeico Massacre sprak. Hij vroeg u 10000 dollar te betalen en begon u te beledigen. U was bang en legde neer. U herinnerde zich op dat moment een buurvrouw die enkele maanden voordien vermoord was omdat ze het afpersingsgeld niet had kunnen betalen. U contacteerde uw man in Panama en vertelde hem alles. Uw man droeg u op naar uw moeder in Torbes te gaan. U had echter niet genoeg benzine meer om die reis te maken en was door het algemene benzine tekort pas op maandag aan de beurt om te gaan tanken. Uw man zei daarop dat hij een vriend, Joan, ging contacteren om aan benzine te geraken. U begon uw spullen en die van uw zoon alvast in te pakken. Een tijdje later kreeg u telefoon van Joan, hij kon u die dag geen benzine meer komen brengen, maar wel zondagochtend vroeg. U bleef die zaterdag in contact met uw man om elkaar op de hoogte te houden. De volgende ochtend rond 10u werd u opnieuw opgebeld. U dacht dat het uw moeder was die iedere zondag op dat uur naar u belde, waardoor u de telefoon opnam. Aan de telefoon hoorde u dezelfde persoon als een dag eerder die u opnieuw om 10000 dollar vroeg. U werd opnieuw beledigd en die persoon begon allerlei persoonlijke dingen over u te vertellen, zoals waar uw zoon naar school ging, met welke auto u reed en dat uw man in Panama woonde. U antwoordde dat u niet aan het geld kon geraken, waarop die persoon zei dat uw man in Panama het geld moest regelen, anders zou uw zoon ontvoerd en vermoord worden. U vertelde hem dat u met uw man ging praten. Nadat deze persoon had opgehangen contacteerde u opnieuw uw man en vertelde hem alles. Uw man zei dat u naar uw moeder moest gaan en u daar moest verbergen. Een tijdje later kwam Joan aan met de benzine, waardoor u rond de middag naar uw moeder kon vertrekken. Daar aangekomen kon u geen rechtstreeks contact meer hebben met uw man, daar er weinig telefonisch bereik is in Torbes. U had contact met uw schoonvader via een openbare telefoon in het dorp. Uw man contacteerde die zondag zijn vader, om via jeugdvrienden die bij de politie hadden gewerkt, aan meer informatie te komen. Uw schoonvader wist te vertellen dat hem was aangeraden om geen klacht in te dienen, de bende van Yeico Massacre behoort immers tot dezelfde organisatie als de politie en de ordediensten CICPC en FAES. Er werd u aangeraden het land te verlaten. U en uw man besloten om de auto te verkopen zodat jullie het nodige geld zouden hebben om het land te verlaten. Uw schoonvader kwam maandagmiddag 11 november 2019 bij u en uw moeder langs om de auto op te halen. Hij parkeerde de auto in een parking en hing een affiche met te koop op aan het raam. Tevens plaatste hij een zoekertje in een Facebookgroep. Op 18 november 2019 werd de auto verkocht en diezelfde dag bracht uw schoonvader het geld naar u toe. De volgende dag op 19 november 2019 vertrok u om 3u 's nachts met uw zoon per taxi naar de grens met Colombia. U en uw

zoon hadden een Colombiaanse grenskaart waardoor u zonder moeite de grens over kon steken. In Colombia verbleef u in Cúcuta, waar u een kamer huurde. U maakte geld over aan uw man waarmee hij vliegtuigtickets naar België kocht. Uw man reisde van Panama naar Cúcuta op 29 december 2019. U verliet samen met uw man en zoon Colombia op 31 januari 2020 en reisde via Parijs naar België waar u op 2 februari 2020 aankwam. Bij terugkeer naar Venezuela vreesde u dat u of uw kind vermoord zal worden.

Op 13 december 2021 weigerde het CGVS uw verzoek. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 14 januari 2022. Op 28 maart 2022 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 26 april 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat uw leven nog steeds in gevaar is door Yeico Massacre daar hij op 22 maart 2022 uw moeder opbelde en haar bedreigde. Yeico zei dat hij niet vergeten was dat hij u om geld had gevraagd en dat uw moeder dit bedrag nu diende te betalen. Hij wist dat u Venezuela ontvlucht was, en eiste dat uw moeder nu het geld betaalde tegen vrijdag, anders zou hij haar vermoorden. Door gebrek aan elektriciteit kon uw moeder pas de volgende dag contact opnemen met u om deze gebeurtenis te melden. Uw moeder diende op 23 maart 2022 een klacht in bij de CICPC, ondanks uw eerdere advies om dit niet te doen. De CICPC werkt immers samen met criminele bendes en afpersers. Diezelfde dag verhuisde ze naar het huis van een tante. U wist niet wat te doen, maar dacht eraan uw moeder naar Colombia te laten gaan. Op 26 maart 2022 trok uw moeder in bij haar zus in Medellín, Colombia. De bende van Yeico is ook actief in Colombia en u wilt haar daar zo snel mogelijk weghalen. U vreest bij terugkeer voor uw leven, dat van uw gezin en uw moeder omwille van Yeico Massacre.

Ter ondersteuning van uw huidig verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van de klacht die uw moeder indiende bij de CICPC en een USB-stick waarop diezelfde klacht staat, een reportage over de bende van Yeico Massacre, twee video's met executies door Yeico Massacre en een audiofragment van de bedreiging door Yeico Massacre aan uw moeder.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u uw huidig verzoek steunt op dezelfde motieven zoals aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van het door hem ingediende verzoek werd er een nietontvankelijkheidsbeslissing genomen die als volgt luidt:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw politieke activiteiten (die reeds dateerden van 2014) in Venezuela beperkt bleven en u hierdoor afgezien van eenmalige problemen in 2014 geen problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten. U maakte aldus niet aannemelijk dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, noch dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela persoonlijk geïsoleerd zal worden. Daarnaast werd uw verzoek afgewezen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw problemen met Yeico Massacre, die door de RvV als vreemd aan de Geneefse Conventie werden bevonden en waar de RvV evenmin geloof aan hechtte. Inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela toonde u niet aan dat uw levensomstandigheden precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale en financiële situatie kon niet afgeleid worden dat er in uw hoofd ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat u in geval van terugkeer, persoonlijk een bijzonder risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Inzake artikel 48/4, § 2, c) werd geconcludeerd dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging tegen de beslissing van de RvV niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. Waar u stelt dat uw schoonmoeder op 22 maart 2022 door Yeico Massacre werd opgebeld met de boodschap dat hij uw vrouw niet vergeten was en dat uw schoonmoeder dit geld nu zal moeten betalen, blijkt duidelijk dat u deze verklaringen linkt aan uw eerdere verklaringen zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek waarvan reeds werd vastgesteld dat hieraan geen enkel geloof kan gehecht worden. Deze verklaringen kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uw documenten kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen. De klacht van uw schoonmoeder bij de CICPC betreft vooreerst slechts een kopie, die bovendien louter de verklaringen van uw schoonmoeder weergeeft. Documenten hebben trouwens slechts bewijswaarde in het licht van geloofwaardige verklaringen, waar u zoals reeds vastgesteld niet in slaagde. Verder blijken de verklaringen van uw moeder in deze aangifte niet overeen te komen wat uw eigen beweringen. Uw schoonmoeder stelt in haar aangifte immers dat zij al twee jaar lang herhaaldelijk werd opgebeld door Yeico Massacre via onbekende nummers. Dat u zelf met geen woord hierover repte, noch in uw eerste verzoek noch in uw huidig verzoek om internationale bescherming, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Wat betreft het audiofragment van de bedreiging aan het adres van uw schoonmoeder, dient vastgesteld dat dergelijk audiofragment geen informatie kan bieden over de context en omstandigheden van de opname. Wat betreft de overige video's (de reportage over Yeico Massacre en de twee video's waarin twee mensen worden doodgeschoten) dient opgemerkt te worden dat deze video's handelen over de algemene situatie inzake Yeico Massacre en dat hieraan geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd kan gekoppeld worden.

Volledigheidshalve dient wat betreft uw aanwezigheid op bijeenkomsten van de Venezolaanse oppositie in Brussel, waar u overigens geen enkel begin van bewijs van neerlegt, andermaal verwezen te worden naar uw beperkte politieke profiel en het feit dat u hierdoor in Venezuela, afgezien van een eenmalige gebeurtenis in 2014, geen problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten. U maakte in het kader

van uw eerste verzoek aldus niet aannemelijk dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, noch dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela persoonlijk geviséerd zal worden. Hoewel uit de **COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela, blijkt verder uit de geraadpleegde bronnen dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. De situatie is niet van die aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat onbekenden voor het Venezolaanse regime, die aanwezig zijn op bijeenkomsten van de Venezolaanse oppositie hierdoor in het vizier zouden komen van de Venezolaanse autoriteiten en dat deze laatste van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Uw documenten, die reeds hierboven werden besproken, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote werd eveneens niet ontvankelijk bevonden." Aldus wordt uw verzoek om internationale bescherming eveneens niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De bestreden beslissing werden genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers' volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Verzoekers houden vast aan hun initiële asielrelaas en verklaren dat hun leven nog steeds in gevaar is door Yeico Massacre daar hij op 22 maart 2022 verzoekers schoonmoeder opbelde en haar bedreigde. Voorts haalt verzoeker aan in Brussel bijeenkomsten van de Venezolaanse oppositie bij te wonen en vreest bij terugkeer voor zijn leven, dat van zijn gezin en zijn schoonmoeder omwille van Yeico Massacre.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legde verzoeker volgende documenten neer: een kopie van de klacht die zijn schoonmoeder indiende bij de CICPC en een USB-stick waarop diezelfde klacht staat, een reportage over de bende van Yeico Massacre, twee video's met executies door Yeico Massacre en een audiofragment van de bedreiging door Yeico Massacre aan zijn schoonmoeder.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw politieke activiteiten (die reeds dateerden van 2014) in Venezuela beperkt bleven en u hierdoor afgezien van eenmalige problemen in 2014 geen problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten. U maakte aldus niet aannemelijk dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, noch dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela persoonlijk gevisieerd zal worden. Daarnaast werd uw verzoek afgewezen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw problemen met Yeico Massacre, die door de RvV als vreemd aan de Geneefse Conventie werden bevonden en waar de RvV evenmin geloof aan hechtte. Inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela toonde u niet aan dat uw levensomstandigheden precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel,

hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale en financiële situatie kon niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat u in geval van terugkeer, persoonlijk een bijzonder risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Inzake artikel 48/4, § 2, c) werd geconcludeerd dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging tegen de beslissing van de RvV niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. Waar u stelt dat uw schoonmoeder op 22 maart 2022 door Yeico Massacre werd opgebeld met de boodschap dat hij uw vrouw niet vergeten was en dat uw schoonmoeder dit geld nu zal moeten betalen, blijkt duidelijk dat u deze verklaringen linkt aan uw eerdere verklaringen zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek waarvan reeds werd vastgesteld dat hieraan geen enkel geloof kan gehecht worden. Deze verklaringen kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Uw documenten kunnen evenmin uw geloofwaardigheid herstellen. De klacht van uw schoonmoeder bij de CICPC betreft vooreerst slechts een kopie, die bovendien louter de verklaringen van uw schoonmoeder weergeeft. Documenten hebben trouwens slechts bewijswaarde in het licht van geloofwaardige verklaringen, waar u zoals reeds vastgesteld niet in slaagde. Verder blijken de verklaringen van uw moeder in deze aangifte niet overeen te komen wat uw eigen beweringen. Uw schoonmoeder stelt in haar aangifte immers dat zij al twee jaar lang herhaaldelijk werd opgebeld door Yeico Massacre via onbekende nummers. Dat u zelf met geen woord hierover repte, noch in uw eerste verzoek noch in uw huidig verzoek om internationale bescherming, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Wat betreft het audiofragment van de bedreiging aan het adres van uw schoonmoeder, dient vastgesteld dat dergelijk audiofragment geen informatie kan bieden over de context en omstandigheden van de opname. Wat betreft de overige video's (de reportage over Yeico Massacre en de twee video's waarin twee mensen worden doodgeschoten) dient opgemerkt te worden dat deze video's handelen over de algemene situatie inzake Yeico Massacre en dat hieraan geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde kan gekoppeld worden.

Volledigheidshalve dient wat betreft uw aanwezigheid op bijeenkomsten van de Venezolaanse oppositie in Brussel, waar u overigens geen enkel begin van bewijs van neerlegt, andermaal verwezen te worden naar uw beperkte politieke profiel en het feit dat u hierdoor in Venezuela, afgezien van een eenmalige gebeurtenis in 2014, geen problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten. U maakte in het kader van uw eerste verzoek aldus niet aannemelijk dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, noch dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela persoonlijk geïdendeerd zal worden. Hoewel uit de **COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela, blijkt verder uit de geraadpleegde bronnen dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. De situatie is niet van die aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat onbekenden voor het Venezolaanse regime, die aanwezig zijn op bijeenkomsten van de Venezolaanse oppositie hierdoor in het vizier zouden komen van de Venezolaanse autoriteiten en dat deze laatste van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Uw documenten, die reeds hierboven werden besproken, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote werd eveneens niet ontvankelijk bevonden."

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming.

Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal hun verzoek zonder enig onderzoek heeft afgewezen als onontvankelijk. Zij menen dat zij duidelijk hebben aangegeven dat zij niet terug kunnen naar Venezuela en er alles aan gedaan hebben om nieuwe stukken te bekomen die hun vrees en problemen bewijzen.

De Raad wijst erop dat verzoekers bezwaarlijk ernstig kunnen volhouden dat de commissaris-generaal de door hen aangebrachte elementen niet heeft onderzocht gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt immers ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissingen alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoekers worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hijzelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komen. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. Verzoekers maken op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoek om internationale bescherming en de door hen bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Verzoekers wijzen erop dat zij niet werden gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal

overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat uit hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekers in de gelegenheid werden gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidig verzoek werd aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de mate dat verzoekers pogen ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela en zij met verwijzingen en citaten uit bronnenmateriaal onder meer betogen dat de schrijnende en mensonterende situatie in hun land van herkomst niet kan genegeerd worden, dat de overheid er niet in slaagt om de broodnodige basisnoden te voorzien en voor hen de veiligheid te garanderen, dat het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd, dat de UNHCR bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst, en hij de actuele toestand en het verdere verloop aanhaalt, stelt de Raad vast dat verzoekers in wezen het betoog herhalen dat zij hebben uiteengezet in hun verzoekschrift dat in de beroepsprocedure bij de Raad werd ingediend in kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming.

De commissaris-generaal duidt in de bestreden beslissingen alsook de Raad op hetgeen reeds werd gesteld in het arrest nr. 270 539 van 28 maart 2022 in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming:

“6.2.3. Waar verzoekers zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever.

In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare

landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geïdoleerd of dat zij behoren tot een groep van geïdoleerde personen.

De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punten 5.3. en 6.2.2. en stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. In de bestreden beslissingen wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: "U woonde in Venezuela in het huis van uw ouders. U behaalde een universitair diploma als ingenieur in de informatica, waarvoor u via stages werkervaring opdeed. Daarnaast werkte u in de zaak van uw vader, waar u gps- en audiosystemen installeerde. U gaf aan met deze jobs rond te kunnen komen (NPO p. 4). Gelijkaardig werk deed u tevens tijdens uw verblijf in Panama (NPO p. 4). Uw vrouw woonde aanvankelijk in haar ouderlijk huis, waarna zij een woning huurde tijdens haar studies en haar daaropvolgende werk aan de universiteit (NPO R. p. 3). Jullie bezaten een auto (NPO p. 4, NPO R. p. 4). Uw vrouw behaalde eveneens een diploma als ingenieur in de informatica en werkte als systeemanalist, tot dit werk niet meer genoeg opleverde en u haar onderhield vanuit Panama (NPO R. p. 4). Uw vrouw bleek daarnaast voldoende financiële middelen te hebben om met haar moeder op vakantie te gaan in Ecuador en Argentinië (NPO R. p. 6). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofd ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen." In hun verzoekschrift komen verzoekers dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoonlijke, individuele situatie. Deze informatie volstaat niet teneinde de voormelde motivering uit de bestreden beslissingen in concreto te weerleggen. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie."

De door verzoekers aangebrachte informatie in het verzoekschrift volstaat dan ook niet als nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchtelingen in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Wat betreft het aanwezige geweld in Venezuela, herhalen verzoekers in wezen opnieuw hun betoog zoals gevoerd in het kader van het beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal naar aanleiding van hun vorige verzoek om internationale bescherming. In het arrest van de Raad met nummer nr. 270 539 van 28 maart 2022, werd dit reeds als volgt beoordeeld:

"Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er

toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43). Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het hoofdstedelijke district, waarvan verzoekende partij afkomstig is, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus "Venezuela. Situatieschets", 28 april 2021). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie an sich is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan de verzoekende partij om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité. In casu blijkt dat verzoekers afkomstig zijn uit de deelstaat Táchira. Uit de COI Focus "Venezuela Situatieschets" van 28 april 2021 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2020 1.613 moorden geregistreerd. In vergelijking met 2019 was er een toename van 455 gevallen, wat neerkomt op een procentuele stijging van 39,29%. Het moordcijfer voor 2020 was 20,54 per 100.000 inwoners, tegenover 14,85 in 2019. Ook het aantal ontvoeringen en verdwijningen nam in 2020 toe in de grensstaten. Een andere vaststelling is het toegenomen aantal dodelijke slachtoffers ten gevolge van gewapende confrontaties (enfrentamientos). Het gaat hier enerzijds om de acties van de ordediensten, waaronder de FAES, het leger en de GNB, tegen de gewapende groeperingen. Acties die volgens de NGO vaak neerkomen op buitengerechterlijke executies. Anderzijds worden ook slachtoffers die vielen bij confrontaties tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling in deze data opgenomen. De meeste confrontaties vonden plaats in de staat Zulia. Hier waren er 286 gewapende confrontaties waarbij 454 mensen omkwamen. In de staat Bolívar vonden 168 gewapende confrontaties plaats met 233 dodelijke slachtoffers, in Falcón 50 gewapende confrontaties en 59 slachtoffers en in Táchira registreerde de NGO 46 confrontaties met 82 slachtoffers (COI Focus, p. 30-31). Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat aan de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet is voldaan. Er moet vervolgens nagegaan worden of er bij het gewapend conflict in Táchira, van waar verzoekende partijen verklaren afkomstig te zijn, willekeurig geweld wordt gebruikt. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2020 samen 1.613 moorden werden geregistreerd en 208 verdwijningen en/of ontvoeringen. Voorts vonden in 2020 in de deelstaat Táchira 46 gewapende confrontaties plaats met 82 slachtoffers. De cijfers maken evenwel geen onderscheid tussen slachtoffers bij strijdende partijen en burgers, maar er kan niet ontkend worden dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Táchira. De gewapende confrontaties leiden tot gedwongen (tijdelijke) verplaatsingen van de burgerbevolking. Gedwongen rekrutering is een neveneffect van deze gewapende confrontaties. Burgers raken ook verzeild in deze gewapende confrontaties. Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt

immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden evenmin elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld. Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.” Dit wordt bevestigd in de per aanvullende nota door verwerende partij neergelegde recente informatie (COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022; EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020).

De door verzoekers aangebrachte informatie in het verzoekschrift volstaat dan ook niet als nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchtelingen in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoekers werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen, kan de Raad de bestreden beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF